

NOVÝ HERCULE POIROT

Agatha
Christie®

ZÁHADA
ZAVRETEJ
SCHRÁNKY

TÚTO AGATHU CHRISTIE
STE ZARUČENE EŠTE NEČÍTALI!

SOPHIE HANNAHOVÁ

SOPHIE HANNAHOVÁ

*Agatha
Christie®*

**ZÁHADA
ZAVRETEJ
SCHRÁNKY**

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Sophie Hannah: *Closed Casket*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins*Publishers*, London 2016,
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V texte sú použité citáty z diela W. Shakespeara *Kráľ Ján*
v preklade Eduarda Castiglioneho a prebásnení Ivana Mojika (Tatran 1975).

Closed Casket Copyright © 2016 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Záhada zavretej schránky* © 2016 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Closed Casket™ is a trade mark of Agatha Christie Limited
and Agatha Christie®, Poirot® and the Agatha Christie Signature
are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

Jacket design © HarperCollins*Publishers* Ltd 2016

ISBN 978-80-220-1944-6

*S láskou venujem
Mathewovi a Jamesovi Prichardovcom
a svojej rodine.*

POĎAKOVANIE

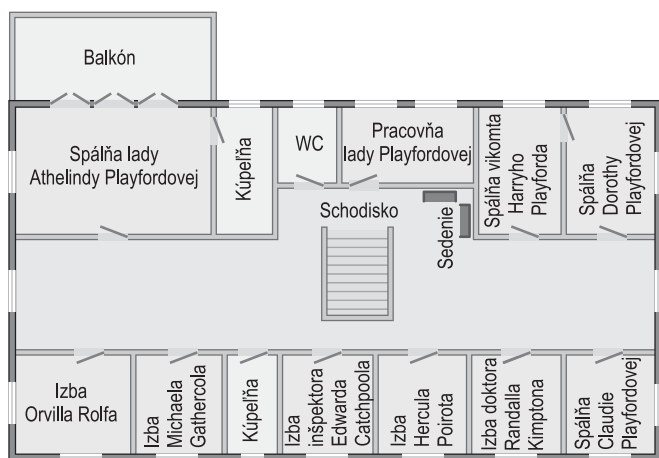
Som nesmierne vďačná tímu skvelých, oddaných a inšpiratívnych ľudí. Patria medzi nich:

James Prichard, Mathew Prichard, Hilary Strongová, Christina Macphailová, Julia Wildová, Lydia Stoneová, Nikki Whitová a všetci spolupracovníci z Agatha Christie Limited; David Brawn, Kate Eltonová, Laura Di Giuseppová, Sarah Hodgsonová a Fliss Denhamová z vydavateľstva HarperCollins UK; Dan Mallory, Kaitlin Harriová, Jennifer Hartová, Kathryn Gordonová, Danielle Bartletová, Liate Stehliková, Margaux Weismanová a celý tím zo spoločnosti William Morrow; Peter Strauss a Matthew Turner z Rogers, Coleridge & White.

Ďakujem aj zahraničným vydavateľom svojich poirotovských románov, nemôžem ich tu všetkých vymenovať, ale vďaka nim sa aj táto kniha dostane k čitateľom na celom svete. Teší ma úspech *Vrážd s monogramom*, čo si dovoľujem usudzovať podľa množstva listov, mailov či tweetov. Som povďačná Adele Gerasovej, Chrisovi Gribbloví a Johnovi Curranovi, ktorí čítali prvé verzie, preberali ich so mnou a poskytli mi cenné pripomienky. Rupert Beale mi radil pri chorobách obličiek a Guy Martland so mnou ochotne debatoval o ďalších medicínskych otázkach. Ďakujem Adrianovi Poolovi, znalcovi Shakespearovho *Kráľa Jána*, a Morganovi Witovi, ktorý mi povedal všetko, čo som potrebovala vedieť o Írsku v roku 1929.

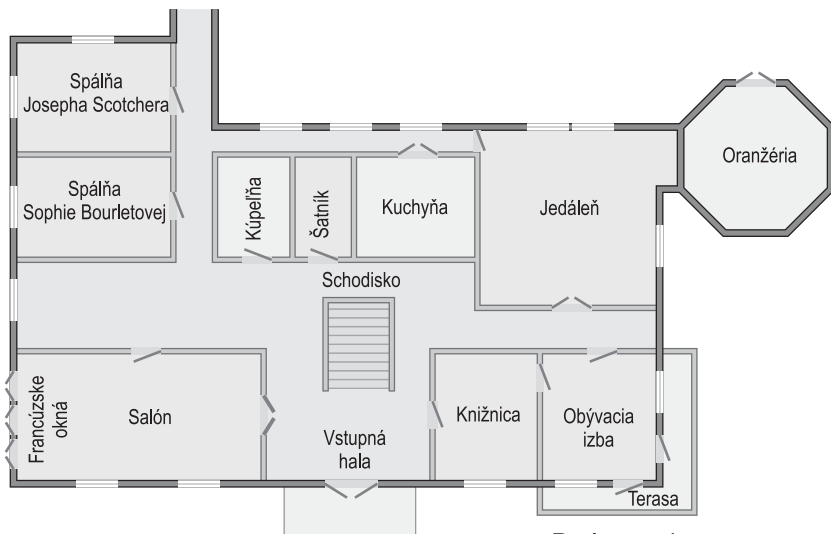
Srdečná vďaka Jamiemu Bernthalovi za pomoc od začiatku do konca. Bez neho by kniha vznikala len ťažko, písanie by ma netešilo a – čo je najhoršie – nemali by sme plán Lillieoaku.

Ako vždy vyjadrujem vďaku aj svojej skvelej rodine – Danovi, Phoebe a Guyovi Jonesovi. V neposlednom rade aj nášmu psovi Brewsterovi, ktorý ma inšpiroval k tomu, že ani v Lillieoaku by nemala chýbať zmienka o domácom maznáčikovi. Brewster je však hrozne samoľúby, určite si namýšľa, že celý román je vlastne o ňom. (Skutočne, pes figuroval v pracovnom názve tejto knihy, kým sme sa nerozhodli pre *Záhadu zavretej schránky*.)

Poschodie

Krídlo služobníctva

Prízemie

PRVÁ ČASŤ

NOVÝ ZÁVET

1

Michael Gathercole otáľal pred dverami. Odhodľával sa, že zaklope – veď staré skriňové hodiny dolu v hale už odbili celú.

Mal pokyn dostaviť sa o štvrtej a už sú štyri. Stál v Lillieoaku presne na tom istom mieste za posledných šesť rokov už veľa krát. No iba raz sa cítil takýto nesvoj. Vtedy čakali dvaja, nebol sám ako teraz popoludní. Dodnes si pamätá každé slovo z rozhovoru, ktorý viedol s tým druhým človekom, hoci najradšej by naň celkom zabudol. Zahnal dotieravé myšlienky a vrátil sa do reality.

Vedel, že dnešné stretnutie bude náročné. Už samo pozvanie, ktoré mu adresovala hostiteľka, znelo akosi varovne. „To, čo vám chcem povedať, vás možno prekvapí...“ Typické!

Gathercole ani zamak nepochyboval. Nemohol sa však vo pred pripraviť, keďže výstraha neobsahovala bližšie informácie.

Nepokoj sa v ňom ešte vystupňoval, keď pozrel na vreckové hodinky. Tak dlho sa zdržal ich vyťahovaním a odkladaním do vrečka na vestu, že zrazu mešká. Oneskoril sa o celú minútu!

Zaklopal.

Určite to zaregistrovala – jestvuje vôbec niečo, čo by si ne všimla? No pri troche šťastia nebude mať poznámky...

„Len poďte ďalej, Michael!“ Lady Athelinda Playfordová pôsobila bodro ako vždy. Mala sedemdesiat, hlas silný, zvučný ako dobre uliaty zvon. A vždy bola v povznesenej nálade. Bežnému človeku mohlo byť jej exaltované správanie niekedy až nepríjemné. Vedela sa baviť na bezvýznamných maličkostiach i na vážnych veciach.

Gathercolovi sa páčili jej príbehy o skupinke šikovných detí, ktoré ohurovali políciu riešením zložitých záhad. Zoznámil sa s nimi ako desaťročný chlapec v londýnskom sirotinci. Pred šiestimi rokmi sa prvý raz osobne stretol s ich autorkou – pripadala mu rovnako zaujímavá a nepredvídateľná ako jej knihy. Nikdy nepredpokladal, že v povolání, ktoré si zvolil, to dotiahne ktovieako ďaleko, ale vďaka Atheline Playfordovej bol už v relatívne mladom veku – ako tridsaťšesťročný – partnerom v úspešnej advokátskej firme Gathercole a Rolfe. Doteraz nemohol uveriť, že taký úspešný a výnosný podnik nesie jeho meno.

Voči lady Playfordovej bol nekonečne lojálny, nikdy v živote si k nikomu nevytvoril podobné puto. Musel však priznať, že prekvapenia a zvraty mal radšej v jej knihách, nie v skutočnosti. No ona akoby na to nedbala.

Otvoril dvere.

„Ach! Konečne! Len podťte, podťte. Sadnite si. Prejdeme hneď k veci.“

Gathercole si sadol.

„Vitajte, Michael.“ Usmiala sa naňho a on mal zas ten zvláštny pocit ako vždy, že jej oči ho zdvihli, poobracali zo všetkých strán a opäť vrátili na miesto. „A teraz povedzte: ‚Zdravím, Athie.‘ No tak, pekne familiárne. Nijaké: ‚Želám príjemné popoludnie, lady Athelinda.‘ Alebo ‚Dobrý deň, lady Playfordová.‘ Pekne jednoducho, priateľsky: ‚Ahoj, Athie.‘ Žiadam priveľa? Ha?“ Spľasla rukami. Vyzeráte ako štvaná líška. Rozmýšľate, prečo som vás sem pozvala na celý týždeň, však? Aj pána Rolfa.“

Gathercole urobil isté opatrenia, no bude to stačiť, aby firma preklenula jeho neprítomnosť aj absenciu Orvilla Rolfa? Ešte nikdy neboli obaja preč naraz päť dní v kuse, lenže lady Playfordová bola najvýznamnejšou klientkou kancelárie a jej želanie bolo doslova rozkazom.

„Iste si v duchu kladiete otázku, či pribudnú aj ďalší hostia,

však, Michael? K tomu sa dostaneme, ale stále čakám na ten neformálny pozdrav.“

Nemal na výber. Žiadala to od neho zakaždým a tie slová mu nikdy nešli z úst ľahko. Striktne dodržiaval pravidlá, a ak aj neexistoval zákon, že šľachtičnú, vdovu po piatom vikomtovi Playfordovi z Clonakilty, neslobodno oslovovať Athie, tak by ho podľa jeho mienky bolo treba presadiť.

Často si vravel: Aká škoda, že lady Playfordová, žena, pre ktorú by urobil všetko na svete, pohŕda akýmkoľvek konvenciami, a z tých, ktorí sa nimi riadia, sa vysmieva, pokladá ich za suchárov.

„Zdravím, Athie.“

„No vidíte!“ Otvorila náručie ako žena, ktorá čaká, že jej doň muž padne, hoci Gathercole vedel, že je to len gesto. „Prežili ste, môžete si vydýchnuť. No len chvíľu, máme veľa práce. Najprv k tej bichli, ktorú mám rozrobenú.“

Lady Playfordová vždy hovorila o rozpísanej knihe ako o bichli. Najnovší rukopis ležal na rohu písacieho stola a Athelinda naň vrhla žľčovitý pohľad. Gathercolovi pripomínal smršť pokrivaných listov papiera so somárskymi ušami, zhrnutých na kôpku bez ladu a skladu.

Hostiteľka sa zdvihla z kresla pri obloku, z ktorého bolo vidieť ružovú záhradu. Gathercole postrehol, že nikdy sa nedíva von oknom. Ak má v zornom poli človeka, nemárni čas pozorovaním prírody. Z obloka na druhom, južnom konci pracovne sa zas otváral výhľad na veľký štvorcový trávnik, stála uprostred neho socha anjela – jej manžel Guy, nebohy vikomt Playford, jej ju venoval k tridsiatemu výročiu sobáša.

Gathercole pri každej návšteve domu obdivoval sochu, trávnik a ružový záhon, vnútri v hale zas skriňové hodiny, v knižnici bronzovú stolnú lampu s tienidlom z olovnatého skla v tvare slimáka. Predstavovali preňho stabilitu a tá ho upokojovala. Veci – a Gathercole pod tým chápal neživé predmety, nie záležitosti – sa v Lillieoaku len zriedka menili. Lady Playfordová sa

totiž sústreďovala výlučne na ľudí – a čo nevie rozprávať, ju zaujímalo len okrajovo.

V pracovni, kde sa teraz nachádzali, v rozľahlej knižnici zaberajúcej celú jednu stenu, boli dve knihy hore nohami: *Shrimp Seddonová a perlový náhrdelník* a *Shrimp Seddonová a vianočná pančucha*. Boli tak už od jeho prvej návštevy. Keby sa na tejto skutočnosti po šiestich rokoch niečo zmenilo, vyviedlo by ho to z rovnováhy. Na policiach smeli stáť len knihy Atheliny Playfordovej. Ich farebné chrbty oživovali tmavú, drevom obkladanú miestnosť – červené, modré, zelené, fialové, oranžové, slovom, pestré, aby sa páčili deťom – a ostro kontrastovali s autorkinou bohatou hrivou sivých vlasov.

Postavila sa rovno pred Gathercola. „Chcem s vami hovoriť o svojom záвете, Michael, niečo od vás potrebujem. Ale najprv mi povedzte, čo podľa vás vie priemerné dieťa o plastickej operácii nosa.“

„Ahm... nosa?“ Gathercole by si rád vypočul najprv okolnosti týkajúce sa poslednej vôle, ale obe otázky boli zrejme rovnako dôležité a možno aj spolu súviseli. Testament lady Playfordovej spísali už dávno, všetko bolo v poriadku. Že by v ňom chcela niečo meniť?

„Nedvíhajte obočie, Michael. Je to úplne jednoduchá otázka. Napríklad v prípade havárie, alebo ak ide o vrodenú deformitu. Zákrok na zmenu tvaru nosa. Vedia o ňom deti niečo? Napríklad, ako sa taký zásah volá?“

„Prepáčte, ale netuším.“

„A vy to viete?“

„Jednoducho operácia, či už ide o nos alebo niektorú inú časť tela.“

„Možno ten termín pasívne poznáte, a ani si to neuvedomujete. Častý prípad.“ Lady Playfordová sa zamračila. „Hm, teraz vám položím ďalšiu otázku. Vojdete niekam do kancelárie firmy, kde sú zamestnaní desiati muži a dve ženy. Vypočujete si debatu tých chlapov týkajúcu sa jednej zo žien, ktorej hovoria *Rhino*, teda *Nosorožec*.“

„To nie je veľmi galantné.“

„Teraz nehodnoťme ich správanie. O chvíľu sa dve dámy vrátia z obeda. Prvá má peknú štíhlu postavu, je milá, len tvár má trochu zvláštnu. Nikto nevie, kde je chyba, no čosi s ňou nie je v poriadku. Druhá je väzba, určite raz taká ako ja.“ Lady Playfordová bola priemerného vzhľadu, plnoštíhla, ovisnuté plecia dodávali jej siluete tvar lievika. „Navyše má agresívnu povahu. Ktorú z nich podľa vás prezývali Nosorožec?“

„Tú mohutnú a výbušnú,“ bez váhania odvetil Gathercole.

„Výborne! Ale mýlite sa. V mojom príbehu je to tá prvá so zvláštnymi črtami tváre – dala si totiž po nehode chirurgicky upraviť nos a ten zákrok sa volá rinoplastika.“

„To som nevedel,“ priznal Gathercole.

„Ak ste ani vy nikdy nepočuli o rinoplastike, nebudú to vedieť ani deti, pre ktoré píšem,“ vzdychla lady Playfordová. „Neviem sa rozhodnúť. Keď mi prišla na um tá zápleтка, bola som nadšená, no potom som sa zháčila. Obávam sa, že pointou nemôže byť odborný medicínsky výraz. Veď kto sa zaujíma o operácie, ak ich sám nemusí podstúpiť? A deti už vôbec nie!“

„Mne sa ten nápad páči,“ povedal Gathercole. „Mohli by ste čitateľa trochu nasmerovať a zdôrazniť, že štíhla dáma nemá len zvláštnu tvár, ale aj čudný nos. A pri predstavovaní postavy uviesť, že podstúpila špeciálny zákrok. Shrimp sa nejak dozvie názov operácie a potom si to dá do súvislosti.“

Shrimp Seddonová bola desaťročná hrdinka próz lady Playfordovej, hlava partie detských detektívov.

„A sama je z toho prekvapená. Správne! Shrimp povie Podgovi: Neuveríš, ako sa ten zákrok volá. A bum, koniec kapitoly. Za tým príde nejaká vata, pasáš o tom, ako polícia nezmyselne zatkne nesprávnu osobu, možno dokonca Shrimpinu mamu alebo otca – čitateľ sa medzičasom môže spýtať nejakého lekára alebo sa pohrabať v encyklopédii. Ale vzápätí Shrimp všetko odhalí. Áno! Michael, vedela som, že sa na vás dá spoľahnúť. Tak, jedno by sme mali vybavené. A teraz k závetu...“

Vrátila sa ku kreslu pri okne a posadila sa. „Chcem spísať nový.“

Gathercola to prekvapilo. Podľa poslednej verzie testamentu sa mal majetok lady Playfordovej po jej smrti rozdeliť rovným dielom medzi jej dve deti: dcéru Claudiu a syna Harryho, šiesteho vikomta Playforda z Clonakilty. Mala aj tretie dieťa, Nicholasa, no ten zomrel ešte celkom malý.

„Chcem zanechať všetko svojmu tajomníkovi Josephovi Scotcherovi,“ oznámila zvonivým hlasom.

Gathercola akoby zasiahol blesk. Márne by sa snažil tváriť, že jej slová nepočul. Zazneli a musel ich vziať na vedomie.

Čo má lady Playfordová v úmysle? Toto hádam nemyslí vážne. Určite je to nejaký trik. Samozrejme, Gathercole odhalil jej úskok: najprv mu podhodila nepodstatnú, vlastne závažnú otázku o zápletke knihy a potom vytiahla tento bláznivý nápad.

„Som pri zmysloch a trvám na tom, Michael. Chcem, aby ste závet spísali ešte dnes do večere. Najvyšší čas začať.“

„Lady Playfordová...“

„Athie,“ opravila ho.

„Ak na mne skúšate niečo z novej knihy...“

„Naozaj nie, Michael. Viete, že som vám nikdy neklamala a nezavádzam vás ani teraz. Žiadam, aby ste spísali novú poslednú vôľu. Joseph Scotcher sa stane univerzálnym dedičom.“

„Ale čo vaše deti?“

„Claudia sa chystá vydať za Randalla Kimptona, je bohatší než ja. Nebude trieť núdzu. Harrymu to síce dobre nemyslí, ale má spoľahlivú, aj keď trochu otravnú ženu. Chudák Joseph potrebuje peniaze viac než moje deti.“

„Musím vás požiadať, aby ste si všetko dôkladne premysleli, kým...“

„Michael, prosím vás, nerobte zo seba blázna,“ prerušila ho lady Playfordová. „Nazdávate sa, že ten nápad mi skrsol v hla-

ve len pred pár minútami, v tej chvíli, keď ste zaklopali? Nezdá sa vám pravdepodobnejšie, že som o ňom uvažovala celé týždne, možno mesiace? Ubezpečujem vás, že k rozhodnutiu som dospela po zrelej úvahe, zbytočne ma k nej teraz nabádate. Tak čo, spíšete ten testament, alebo mám zavolať pána Rolfa?“

Aha, tak preto pozvala aj jeho! Keby náhodou on, Gathercole, odmietol poslušnosť.

„A ešte jednu zmenu si želim v závete, to je tá láskavosť, ktorú som spomínala. Môžete odmietnuť, ak uznáte za vhodné, no dúfam, že sa tak nestane. Doteraz boli za vykonávateľov mojich literárnych práv ustanovení Claudia s Harrym. Želám si iné usporiadanie. Bola by som poctená, keby ste túto úlohu prevzali vy, Michael.“

„Mám... mám byť správcom vašich autorských práv?“ Neveril vlastným ušiam. Dobrú minútu nebol schopný slova. Vedť to je celé zle! Čo na to povedia deti lady Playfordovej? Nie, to nemôže prijať.

„Claudia a Harry sú oboznámení s vašimi úmyslami?“ spýtal sa napokon.

„Nie. Dozvedia sa o nich dnes pri večeri. Aj Joseph. Zatiaľ je všetko iba medzi nami dvoma.“

„Vznikol vari v rodine nejaký konflikt?“

„Ale kdeže!“ usmiala sa hostiteľka. „Máme s Harrym a Claudiou najlepšie vzťahy – ale dnes večer sa uvidí.“

„Ja... ale... vedť Josepha Scotchera poznáte iba šesť rokov. Zoznámili ste sa s ním vtedy, keď so mnou.“

„Nemusíte mi hovoriť, čo sama dobre viem, Michael.“

„A vaše deti... Navyše som nedávno počul, že Joseph Scotcher...“

„Len pokračujte, môj milý.“

„Údajne je vážne chorý,“ dokončil. *Vedť môže zomrieť skôr než vy*, dopovedal v duchu.

Athelinda nebola najmladšia, no prekypovala vitalitou. Ťažko

si čo len predstaviť, že by sa žena, ktorá tak miluje život, mala s ním raz rozlúčiť.

„Máte pravdu, je veľmi chorý,“ potvrdila. „Zo dňa na deň chradne. Preto sa vám moje rozhodnutie môže zdať nezvyčajné. Nikdy sme sa o tom nezhovárali, ale asi tušíte, že Josepha priam zbožňujem. Mám ho rada ako syna, akoby bol moja vlastná krv.“

Gathercole pocítil v hrudi zovretie. Áno, tušil to. Lenže rozdiel medzi tušením a potvrdenou realitou bol priepastný. Viedol ho k úvahám, ktoré dovtedy odháňal, nechcel si ich pripúšťať, pripadali mu prízemné.

„Joseph mi oznámil, že mu už ostáva len pár týždňov života.“

„Musím priznať, že som zmätený,“ vyhlásil Gathercole. „Chcete, aby som spísal nový závet v prospech človeka, ktorý sa nedožije dedičstva?“

„Na tomto svete nič nie je isté, Michael.“

„Ak Scotcher do niekoľkých týždňov chorobe podľahne, čo potom?“

„V tom prípade sa vrátíme k pôvodnému plánu a Harry s Claudiou dostanú každý polovicu majetku.“

„Musím sa vás niečo spýtať.“ Gathercole sa znepokojene zahniezdil. Začalo v ňom klíčiť desivé podozrenie. „Nechcem byť bezočivý, ale máte dôvod nazdávať sa, že vám v blízkej budúcnosti hrozí smrť?“

„Mne?!“ zasmiala sa lady Playfordová. „Som zdravá ako buk. Ešte tu budem strašiť roky.“

„Potom Scotcher z vášho majetku nebude mať nič. A nový testament, o ktorý ma žiadate, poslúži možno iba na zhoršenie vzťahov medzi vami a deťmi.“

„Naopak, uvoľní priechod niečomu užitočnému,“ nadchýňala sa.

„Ešte stále som z toho nezmúdrel,“ vzdychol si Gathercole.

„Nepochybujem,“ ubezpečila ho Athelinda. „Dalo sa to čakať.“

PREKVAPUJÚCE STRETNUTIE

2

Skryť a odhaliť – dva navzájom súvisiace pojmy. Znejú ako protiklady, no každý spisovateľ vie, že sa, naopak, dopĺňajú. Pri pokuse niečo zastrieť sa niekedy všeličo prezradí, a nové odhalenia môžu, naopak, viesť k ďalším tajomstvám.

Takto trochu nešikovne som si dovoľil predstaviť sa ako rozprávač príbehu. Všetko, čo ste sa doteraz dozvedeli o stretnutí Michaela Gathercola a lady Athelindy Playfordovej, som vám oznámil ja, hoci doteraz bola moja prítomnosť skrytá.

Volám sa Edward Catchpool a som detektívom londýnskeho Scotland Yardu. Nezvyčajné udalosti, ktoré som pred chvíľou začal opisovať, sa neodohrali v Londýne, ale v Clonakilty, v grófstve Cork v Írskom slobodnom štáte. Rozhovor Michaela Gathercola a lady Athelindy sa uskutočnil v jej pracovni v Lillieoaku 14. októbra 1929 – a v ten istý deň, iba hodinu nato, som po dlhej ceste z Anglicka dorazil do Lillieoaku aj ja.

Pred šiestimi týždňami som dostal od lady Playfordovej záhadný list, v ktorom ma pozvala na týždennú návštevu do svojho vidieckeho sídla. Ponúkala rozličné kratochvíle ako poľovačku, streľbu a rybačku – úbohá hostiteľka nemohla tušiť, že ničomu z toho neholdujem a nemienim ani začať – no z pozvánky vôbec nebolo jasné, prečo si želá moju prítomnosť.

Odložil som list na jedálenský stôl v penzióne, kde som býval, a uvažoval som, čo urobiť. Athelinda Playfordová, autorka slávnych detektívok, asi najslávnejšia spisovateľka kníh pre deti, akú som poznal – a ja, policajt, starý mládenec, nemám ženu, a teda ani deti, ktorým by som ich mohol čítať...

Nie, jej a môj svet sa v ničom neprekrývajú, a predsa sa na mňa obrátila. To nebude len tak.

Chce sa mi tam ísť? V zásade nie, ale predsa len asi pôjdem. Všimol som si, že ľudia sa správajú podľa určitých vzorcov a ja nie som výnimka. Keďže väčšinu z toho, čo vykonávam v kaž-

dodenom živote, by som nerobil, keby som si mohol vybrať, aj v prípade, ak sa vyskytne čosi, čo mi celkom nevoní, akceptujem to už z akejsi povinnosti.

O pár dní som odpísal lady Playfordovej a s vďakou som prijal jej pozvanie. Predpokladal som, že chce zo mňa ťahať rozumy, ktoré by mohla nejakým spôsobom využiť v ďalšej tvorbe. Možno chce konečne zistiť niečo bližšie o našej práci. V detstve som čítal niekoľko jej kníh a žasol som, akí môžu byť vyšetrovatelia tupí, neschopní rozlúštiť aj tú najjednoduchšiu záhadu bez pomoci skupinky samoľúbich, bezočivých desať-ročných deciek. Od zvedavosti k fascinácii bol iba krôčik a to naštartovalo moju cestu k policajnej kariére. Zvláštne, dovtedy som si neuvedomil, že záujem o ňu vo mne vzbudila práve lady Athelinda.

Počas cesty do Lillieoaku som si prelistoval jeden z jej románov, aby som si osviežil pamäť, a zistil som, že môj mládežnícky postreh bol presný: zázračná Shrimp Seddonová vždy hravo pretromfla seržanta Mumáka a inšpektora Trkvasa. Ešte aj jej psia kamarátka, tučná chlpatá Anita, vedela lepšie vyhodnotiť stopu, ktorá sa priam ponúkala.

Keď som o piatej podvečer dorazil, slnko už zapadalo, no ešte bolo dosť svetla, aby som mohol obdivovať krásu miesta, na ktorom som sa ocitol. Ako som stál pred honosným sídlom pripomínajúcim palác, postaveným takmer na brehu clona-kiltskej rieky Argideen – za mnou dokonale upravená záhrada, naľavo polia a napravo cíp lesa –, uvedomil som si rozľahlosť priestoru, nepoškvrnenú šírú nádheru modro-zelenej prírody. Už pred odchodom z Londýna som vedel, že panstvo Lillieoak sa rozprestiera na rozlohe osemsto akrov, no až teraz som si uvedomil, čo to vlastne znamená – človek tu necíti hranice, ak sám nechce. Nič a nikto na vás nenalieha, nevznáša sa nad vami ťažoba ako niekde v meste. A pochopil som, prečo lady Playfordová nemá ani potuchy o skutočnej policajnej práci.

Vťahoval som do pľúc najsviežejší vzduch, aký som kedy dý-

chal, a dúfal som, že som správne odhadol dôvod, prečo ma lady Athelinda pozvala. Ak budem mať príležitosť, rád vnesiem do jej uvažovania trochu svetla a prispejem k realistickejšiemu vyzneniu jej kníh. Možno bude v ďalšom románe Shrimp Sedonová a jej partia spolupracovať s kompetentnejšími vyšetrovateľmi...

Vchodové dvere mi otvoril komorník. Muž strednej postavy, sivé vlasy preriedené, okolo očí vrásky – ale inde nie. Zaujímavé! Vyzeralo to, akoby niekto zasadil starecký pohľad do mladíckej tváre.

Tváril sa zvláštne – akoby mi chcel zvestovať životne dôležitú informáciu, aby ma ochránil pred nejakým nešťastím, ale nemôže mi nič prezradiť, pretože je to nesmierne delikátna záležitosť.

Čakal som, že sa predstaví a uvedie ma do domu. Neurobil ani jedno, ani druhé. „Volám sa Edward Catchpool,“ ozval som sa napokon ja. „Pricestoval som z Anglicka. Predpokladám, že lady Playfordová ma očakáva.“

Pri nohách mi stáli kufre. Pozrel na ne, potom kamsi za mňa. Bez slova ten pohľad zopakoval ešte dvakrát.

„Dám vám odniesť veci do izby, pane,“ vyriekol napokon.

„Ďakujem.“ Zamračil som sa. Naozaj zvláštne – ani to neviem celkom dobre opísať. Hoci vetu vyslovil celkom bezpríznakovo, nemohol som sa ubrániť dojmu, že v nej ostalo niečo nevypovedané. Čosi ako: Bohužiaľ, zatiaľ vám nemôžem prezradiť viac.“

„Ešte dačo?“ spýtal som sa.

Črty tváre zrazu prezradili napätie. „Ďalší hosť lady Playfordovej vás očakáva v salóne, pane.“

„Ďalší hosť?“ Nazdával som sa, že budem jediný.

Moja otázka ho očividne pobúrila. Ktovieprečo. Už-už som chcel dať najavo nevôľu, keď sa kdesi v útrobach domu otvorili dvere a začul som známy hlas: „Catchpool! *Mon cher ami!*“

„Poirot?!“ zvolal som. „To je Hercule Poirot?“ spýtal som sa komorníka a vkročil som dnu. Už ma nebavilo čakať vonku

v chlade, kým ma ráci vyzvať, aby som vošiel. Ocitol som sa v hale, nádherne vydláždenej ako v paláci. Viedlo z nej mohutné drevené schodisko a toľko chodieb a dverí, až sa z toho neználemu človeku môže zakrútiť hlava; stáli tu staré skriňové hodiny a na jednej zo stien visela vypreparovaná jelenia hlava. Úbohé zviera vyzeralo, ako keby sa usmievalo, a tak som úsmev opätoval. Hoci hlava bola mŕtva a oddelená od tela, pôsobila vľúdnejšie než majordómus.

„Catchpool!“ opäť sa ozval hlas.

„Dobre počujem Hercula Poirota?“ spýtal som sa opäť, tentoraz nástojčivejšie.

Sluha neochotne prikývol a onedlho už ku mne na svoje pomery neuveriteľne rýchlym tempom cupital územčistý Belgičan. Potešil ma pohľad na jeho dôverne známe poznávacie znamenia: vajcovitú hlavu, vyleštené topánky a neprehliadnuteľné fúzy.

„Catchpool! Som taký rád, že ste tu!“

„Podobne. Vy ste na mňa mali čakať v salóne?“

„Áno, veruže ja.“

„Myslel som si. Rovno ma tam môžete zaviesť. Prepánajána, čo to má znamenať? Stalo sa niečo?“

„Prosím? Nie. Čo by sa malo stať?“

„Nuž...“ Obzrel som sa. Boli sme s Poirotom sami a moje kufre medzitým kamsi zmizli. „Z komorníkovho zdržanlivého správania som usudzoval...“

„Aha, Hatton. Nevšímajte si ho. Za jeho móresmi nič nehľadajte. Jednoducho povaha.“

„Čudný patrón.“

„*Oui*. Lady Playfordová mi to popoludní vysvetlila, hneď keď som prišiel. Mal som z neho rovnaký dojem ako vy a kládol som jej také isté otázky. Zdalo sa mi, že sa stalo čosi, o čom Hatton nechce rozprávať. Vraj ho poznačili dlhé roky služby – videl všeličo, o čom sa neradno zmieňovať, tak radšej hovorí čo najmenej. Aj ona je zúfalá, vraj z neho musí doslova páčiť základné informácie, napríklad, kedy bude večera, alebo či

dovezú uhlie. Stráži ich ako prísne tajné rodinné tajomstvá, ktoré majú povahu nášľapných mín. Ponosovala sa, že stratil akúkoľvek súdnosť a nevie odlíšiť diskretnosť od zarytého mlčania.“

„Prečo ho neprepustí?“

„Dobrá otázka, aj ja som ju položil. Vidím, že rozmyšľame rovnako.“

„A dostali ste odpoveď?“

„Zaujíma ju vývoj Hattonovej osobnosti, chce vidieť, ako sa bude v budúcnosti vyvíjať.“

Zúfalo som prevrátil oči v nádeji, že sa čoskoro zjaví niekto, kto mi ponúkne čaj. Vtom sa celý dom zachvel, vzápätí všetko stíchlo, nato sa ozval ďalší rachot. „Prepánajána, čo to...“ začal som, keď som na schodoch zbadal najmohutnejšieho chlapa, akého som kedy videl. Schádzal dolu. Vlasy slamenej farby, podbradok a v pomere k obrovitánskemu telu maličká hlavička.

Drevo chrapčalo pri každom jeho pohybe, až som sa bál, že sa rozštípe. „Počujete ten príšerný zvuk?“ vyblafol na nás bez pozdravu. „Schody nemajú vrzgať pri každom kroku, veď sú na to, aby sa po nich chodilo.“

„Iste,“ súhlasil Poirot.

„Však?“ dodal obor úplne zbytočne, keďže už dostal odpoveď. „Poviem vám, dnes sa už nič nevyrába ako voľakedy. Remeslá upadajú.“

Poirot sa zdvorilo usmial, chytil ma za predlaktie a odviedol ma nabok. „Schody viditeľne trpia jeho apetítom. Ale je právnik, na ich mieste by som si tiež najal advokáta.“ Až keď sa zachichúňal, pochopil som, že žartuje.

Kráčal som za ním do priestranného salóna s veľkým kozubom pri dverách. Nekúril sa v ňom a bolo tu chladnejšie než v hale. Izba bola oveľa dlhšia než širšia, kreslá stáli v akomsi zvláštnom nepravidelnom rade na jednom konci a na druhom zas v čudnom zhluku. Umiestnenie nábytku zdôrazňovalo obdĺžnikový charakter miestnosti a opticky ju delilo na dve časti.